

چهارچوب و مدلی برای قانون اساسی اتحاد اسلامی

اشاره

اگر قرار باشد که عقلای جهان اسلام، برای تحکیم اتحاد مسلمانان، قانون اساسی مورد اتفاق و متقنی بنویسند، بهترین منبع برای تدوین این قانون اساسی، قرآن مجید است. در همین راستا، استفاده علمی از سنت، سیره و عترت رسول خدا(ص)، نقش مکمل و راه‌گشا را دارد. در این نوشتار، با اتکا به قرآن مجید که اساس و خاستگاه همه سنن و قوانین الهی است، چهارچوب و نمونه‌ای از قانون اساسی برای وحدت مسلمانان، ارائه می‌شود. به امید اینکه متفکران مسلمان برای تدوین قانون اساسی اتحاد اسلامی همت گمارند و سند وزین و جامعی را برای همبستگی مسلمانان تنظیم و تدوین کنند.

نهادهای دینی و مردمی می‌توانند در عصر بیداری اسلامی، چنین سندی را از طریق اینترنت به زبانهای گوناگون ترجمه و منتشر کنند و با نظرسنجی از مسلمانان جهان، به ترویج، تبیین و اصلاح آن بپردازند. راه یافتن این قانون اساسی به افکار عمومی و نهادینه شدن آن در وجدان جمعی موحدان، راه را برای مفاهمه و همزیستی در سرزمینهای اسلامی هموار می‌کند. تفاوت قانون اساسی اتحاد اسلامی با منشور وحدت که در چند فقره تدوین شد، در قرآن بودن مطلق آن است و جنبه قراردادی ندارد و صرفاً برای ایجاد توازن بین پیروان مذاهب اسلامی و تنظیم روابط آنها تدوین نمی‌گردد؛ بلکه یک سند اعتقادی برگرفته از قرآن است که بر مبنای آن، عقیده به اتحاد، به تدریج در ملل مسلمان تکون می‌یابد و فرهنگ متحول می‌شود. هدف نگارنده در این مرحله، نشان دادن یک مدل و ترسیم یک الگو در حد پیشنهاد است. امید است با مشارکت صاحب‌نظران در مراحل بعد، تکامل یابد. این مدل را می‌توان در یک کارگروه علمی و نظریه‌پردازی مورد نقد و بررسی قرار داد و به مدل کارآمدتری دست یافت.

مقدمه

را بیان کند. این قانون اساسی در صورت تأیید عموم مسلمانان و مجامع علمی و دینی، باید از طریق رسانه‌های عمومی و مراکز علمی و آموزشی، بدون تحریف و تعدیل، آموزش داده شود و در دسترس عام و خاص قرار گیرد. عمل به مفاد آن، ضامن محو تدریجی اختلافهای مضر و کوته‌بینیها و دستیابی به انسجام اسلامی و تبدیل ملل متشتت مسلمان به اتحادیه جهان اسلام در بلندمدت می‌باشد. حضور اتحادیه جهان اسلام در سازمان ملل متحد، باعث تحول در نظم جهانی و احیای حقوق مسلمانان می‌گردد.

اسلام دین همه بشریت است و اسباب سعادت جهانیان را فراهم می‌کند. بیش از ۱/۵ میلیارد مسلمان در عصر کنونی نیاز به اتحاد و همبستگی دارند، تا بتوانند با اعتصام به حبل الله، به اتحاد در سایه یکتاپرستی تجسم بخشند و مزایای جامعه توحیدی و امت واحده را به همه انسانهای حقیقت‌جو نشان دهند. وحدت مسلمانان مستلزم پابندی آنان به قانون اساسی مورد اتفاق و موثقی است که مستقیماً از قرآن و سنت گرفته شود و به صورت روشن، تکلیف پیروان شریعت محمدی(ص)

اصل اول:

مساوات انسانها در آفرینش

مساوات همه اقوام و ملل و نژادها در قرآن مجید، پشتوانه‌ای برای جلوگیری از برتری‌جویی است. به موجب تعالیم انبیا، انسانها از همه رنگها و نژادها و ملل و قبایل، ارزش واحد دارند و اختلافهای ظاهری آنان، برای شناخت متقابل یکدیگر است و ملاک برتری، رعایت پرهیزکاری، خودداری از گناه و تجاوز نکردن به حقوق دیگران است. قرآن مجید می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ». (۱)

اصل دوم:

اتحاد یکتاپرستان

مسلمانان، از همه پیروان ادیان ابراهیمی، دعوت می‌کنند تا پیرامون عقاید یکسان و مشترک و اصول ادیان اسلامی، متمرکز و متحد شوند و به جز خدای واحد، کسی را نپرستند و چیزی را شریک خدا قرار ندهند و کسانی را به جای خداوند صاحب اختیار خویش نکنند و همه با هم خدای یگانه را پرستند. خداوند در قرآن مجید می‌فرماید: «قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ». (۲)

اصل سوم:

برادری مسلمانان جهان

همه مسلمانان باهم برادرند و باید پاسدار حقوق برادری و حافظ منافع و مصالح یکدیگر باشند و با رعایت اصل مواسات از رنج برادران دینی خود بکاهند و اگر اختلافی در بین آنان پیش آمد، به اصلاح ذات بین بپردازند و کدورتها را برطرف کنند. خداوند بزرگ می‌فرماید: «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخْوَيْكُمْ وَأْتُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ». (۳)

اصل چهارم:

اعتصام به حبل الله

مسلمانان باید اعتصام به حبل الله داشته باشند و از راه قرآن و رسول الله (ص) فاصله نگیرند و گرفتار تشعب و تفرق نگردند، تا از عذاب الهی مصون بمانند. خداوند سبحان می‌فرماید: «وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَاصْبِرْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ». (۴) در منطق قرآن مجید، همدلی، برادری و اتحاد، نعمت الهی و تفرقه، پرتگاه گودال آتش است و مسلمانان باید از این پرتگاه

خطرناک دوری گزینند.

اصل پنجم:

فرمان پذیری از خدا و رسول خدا(ص) و اولی الامر

مسلمانان باید از خداوند و پیامبر (ص) و اولی الامر اطاعت کنند و اگر تنازع و اختلافی نظری پیش آمد، باید با مراجعه به قرآن مجید و آراء و سیره پیامبر اعظم (ص)، آن را حل و فصل نمایند. خداوند حکیم می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا». (۵)

اصل ششم:

مدیریت بحرانها به وسیله اولی الامر و اهل استنباط

مسلمانان باید خود را از کمند شایعات و جنگ روانی معاندان، رها کنند و اخبار امنیتی و تکان دهنده را به اولی الامر، اهل استنباط و فقیهان امت ارجاع دهند، که آنان حقایق را بررسی کنند و نظر بدهند، تا بدین وسیله از بروز سستی و نگرانی در اردوگاه مسلمانان جلوگیری کنند و مرعوب و منفعل شوند. استخبار جهانی در مقام بحران آفرینی و به هم ریختن تعادل مسلمانان است. خداوند علیم می‌فرماید: «وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَّعُوا بِهِ وَكَوَرُوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلَّ الَّذِينَ يُسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْ لَا فَضَّلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتَهُ لَا تَبْعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا». (۶)

اصل هفتم:

تقدم عدالت بر جاذبه‌ها و دافعه‌های فردی و گروهی

مسلمانان موظف به اجرای عدالت و رعایت نیکوکاری در حق یکدیگرند. دوستی و دشمنی با این و آن و قربت و رفاقت، نباید ما را از التزام به عدالت بازدارد. آسمانها و زمین، به عدل استوار و ایستاده‌اند. حتی اگر با کسی دشمنی هم داشته باشیم، باید درباره او با عدالت رفتار کنیم. عدالت پشتوانه انسجام اسلامی است. خداوند می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاَنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ». (۷)

اصل هشتم:

خودداری از ناسزاگویی

مسلمانان در برابر همکیشان و سایر انسانها، مجاز به ناسزاگویی و بهره‌گیری از الفاظ ناروا نیستند و باید در

روبارویی با مخالفان خود، ادب اختلاف را مراعات کنند، تا از بدگویی و بدشمنی در امان بمانند. حتی به مشرکان هم نباید دشنام داد. خداوند می‌فرماید: «وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَلِكَ زَيْنًا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ» (۸)

اصل دهم:

دوری گزیدن از تفرقه آفرینان

مسلمانان باید با تأسی به رسول خدا(ص)، از کسانی که دین را گرفتار انشعاب و تفرقه می‌کنند، اجتناب نمایند و تفرقه‌جویان را به انزوا بکشانند. خداوند می‌فرماید: «إِنَّ الَّذِينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَىٰ اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ» (۹)

اصل دهم:

ممنوعیت تنازع

مسلمانان، مجاز به تنازع و ستیزه با یکدیگر نمی‌باشند. تنازع سرچشمه سستی و خواری است. اسلام مسلمانان را به مقاومت، صبر و تعاون بر نیکوکاری و تقوی فرامی‌خواند و آنان را از همدستی در گناهکاری و دشمنی برحذر می‌دارد. خداوند حکیم می‌فرماید: «وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ» (۱۰)

اصل یازدهم:

تقرب به خدا، پشتوانه تقرب و همبستگی

مسلمانان باید با تقرب به خداوند، راه را برای همبستگی اسلامی هموار کنند. نتیجه تفرقه، دوری از خدا و نزول عذاب الهی و میوه اعتصام به خدا، تألیف قلوب است. به جز خدا کسی نمی‌تواند دلها را به هم نزدیک کند. خداوند می‌فرماید: «وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ» (۱۱)

اصل دوازدهم:

خطر اختلافهای ناشی از رسیدن به علم نارسا

مسلمانان باید به محض راه‌یابی به وادی علم و دستیابی به بینات، خود را از افتادن به کمند اختلافها، مصون نگاه دارند. علم نارسا و غرور آفرین، محیطی لغزنده و لغزش آفرین است. عالم حقیقی در برابر خدا خاشع است و خشیت دارد، اما صاحبان علم ناقص فریب می‌خورند و به گرداب اختلاف و منازعات خطرناک می‌افتند و قرآن مجید در این زمینه، پارها هشدار داده است. خداوند حکیم می‌فرماید: «وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مَبُوءًا صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ

مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يُضَيِّقُ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ» (۱۲) هرچند در تفکر اسلامی، علم معادل نور است و دانایان با نادانان برابر نیستند. لیکن یکی از آفتهای علم ناکافی، انگیزه پیدا کردن برای اختلاف آفرینی است. خداوند در مقام انذار به مسلمانان می‌فرماید: «وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ» (۱۳) و شگفتا که عده‌ای نامذهب، علی‌رغم دریافت دلایل روشن، باز هم راه تفرقه و اختلاف را در پیش می‌گیرند.

اصل سیزدهم:

رواج امر به معروف و نهی از منکر

امر به معروف و نهی از منکر، ریشه در ولایت متقابل مؤمنان بر یکدیگر دارد و پشتوانه‌ای برای سالم سازی محیط زندگی مسلمانان است و مسلمانان باید این سنت حسنه انبیا و اولیا را احیا کنند و با نظارت همگانی، فضای زندگی فردی و اجتماعی را مطهر سازند و از بروز تفرقه به عنوان یکی از بدترین منکرات جلوگیری به عمل آورند. خداوند می‌فرماید: «وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ» (۱۴)

اصل چهاردهم:

گفتگوی حکیمانه بین مسلمانان و جهانیان

مسلمانان باید دیگران و همکیشان خود را با حکمت، موعظه نیکو و جدال احسن، به راه پروردگار فراخوانند و از خشونت در گفتار و نوشتار پرهیز کنند و به سخنان گوش دهند و بهترین آن را برگزینند و از راه دور و با تندی درباره یکدیگر قضاوت نکنند و آنچه را که نمی‌دانند، از دانایان امت بپرسند و از توهم و گمانهای باطل نسبت به هم اجتناب کنند. خداوند حکیم می‌فرماید: «ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ» (۱۵) همچنین در آیات دیگری آمده است: «... فَبَشِّرْ عِبَادَ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ...» (۱۶)

اصل پانزدهم:

حرکت به سمت امت واحده

دستاوردهای رسول خدا(ص)، امت واحده است و مردم مسلمان باید با انسجام و همبستگی، حافظ کیان امت واحده باشند. تفرقه‌ها مولود حرکت‌های نفسانی و شیطانی هستند و اتحاد ثمره توحید است و مسلمانان پرچمدار امت واحده‌اند. اگر خدا می‌خواست، مردم را طوری خلق می‌کرد و سامان می‌داد که خود به خود تبدیل به امت واحده شوند، ولی چنین نکرد و این مسئولیت سنگین را به اهل علم، مؤمنان و موحدان

داد، تا در پرتو رحمت خدا، خودشان مدینه فاضله امت واحده را بسازند. از این رو هر مسلمان ضمن ارتباط با ملت و کشور، خود عضوی از امت واحده اسلام است و در برابر مسلمانان دیگر وظایف و مسئولیتهای الهی دارد. خداوند می‌فرماید: «وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ» (۱۷) و همچنین در آیات دیگری آمده است: «وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ، إِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ» (۱۸) با این وصف، امت اسلام به تصریح قرآن مجید، امت واحده است. خداوند می‌فرماید: «إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ» (۱۹) امت واحده اسلام، بهترین امت برای اصلاح امور جهانیان است، تا راه درست زیستن را به بشریت بیاموزد. خداوند حکیم با اشاره به نقش مسلمانان صدر اسلام می‌فرماید: «كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ» (۲۰)

اصل شانزدهم: حاکمیت مهربانی در امت واحده و مقابله با استکبار جهانی

مسلمانان باید باهم، با رحمت و مهربانی برخورد کنند و از شدت عمل، با همکیشان خود دوری گزینند و هر انسانی که شهادت به یگانگی خدا و رسالت پیامبر اکرم (ص) دهد، مسلمان است و جان، مال و زمین او مصون می‌باشد. ترویج فرهنگ مهربانی در حوزه امت اسلامی، وظیفه همگانی است. خداوند می‌فرماید: «مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ...» (۲۱) بر طبق این آیه شریفه، مسلمانان ضمن التزام به حاکمیت رحمت در جامعه،

باید در برابر استکبار جهانی و دشمنان امت واحده، با قدرت برخورد کنند.

اصل هفدهم: حاکمیت اعتدال و میانه‌روی در امت واحده

امت واحده، اهل افراط و تفریط نیست؛ بلکه امت وسط و پوینده راه اعتدال است. از این رو مسلمانان باید خود را از افتادن به مهلکه چپ و راست، مصون نگاه دارند. خداوند حکیم می‌فرماید: «وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا...» (۲۲)

اصل هیجدهم: تحمل آراء و سلیقه‌های گوناگون برای حفظ وحدت

مسلمانان باید به خاطر حفظ وحدت، تا آنجا که اصول از میان نرود، انعطاف نشان دهند و آراء دیگران را تحمل کنند و از جزم اندیشی و تعصب خام دوری گزینند. مسئله جلوگیری از ایجاد تفرقه در امت، آن قدر مهم است که وقتی هارون مورد عتاب و خطاب حضرت موسی قرار گرفت، چنین پاسخ داد: «قَالَ يَا آيْنُ أُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي» (۲۳)

غیر از هیجده اصل بالا، می‌توان به استناد آیات قرآن، اصول دیگری را هم عرضه کرد. لیکن در این مرحله، به ذکر این چهارچوب برای تفکر، تدبر و نقد و بررسی بسنده می‌شود. به این امید که طلابه‌داران اقامه دین و دوستداران امت واحده، افقهای علمی و فکری جدیدی باز کنند و در مقام بازگشت به قرآن، به تدوین قانون اساسی امت واحده همت گمارند.

پی‌نوشتها

۱. حجرات، ۱۳.	۸. انعام، ۱۰۸.	۱۵. نحل، ۱۲۵.	۲۲. بقره، ۱۴۳.
۲. آل عمران، ۶۴.	۹. انعام، ۱۵۹.	۱۶. زمر، ۱۷ و ۱۸.	۲۳. طه، ۹۴.
۳. حجرات، ۱۰.	۱۰. انفال، ۴۶.	۱۷. شوری، ۸.	
۴. آل عمران، ۱۰۳.	۱۱. انفال، ۶۳.	۱۸. هود، ۱۱۸ و ۱۱۹.	
۵. نساء، ۵۹.	۱۲. یونس، ۹۳.	۱۹. انبیاء، ۹۲.	
۶. نساء، ۸۳.	۱۳. آل عمران، ۱۰۵.	۲۰. آل عمران، ۱۱۰.	
۷. مائده، ۸.	۱۴. آل عمران، ۱۰۴.	۲۱. فتح، ۲۹.	

